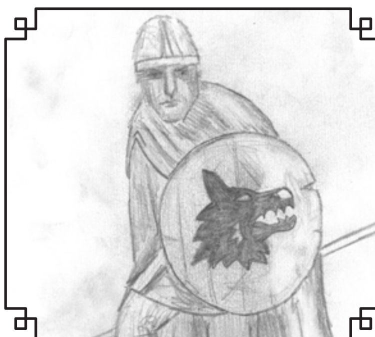
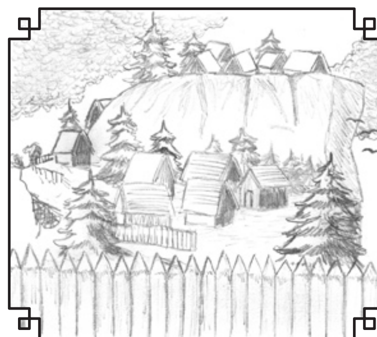

Västra Lorenzien

EN VÄRLDSMODUL TILL DRAKAR OCH DEMONER 6

MEDUSA GAMES

Västra Lorenzien

AUDACES FORTUNA JUVAT*

N

Tistelnäs

Minoxskogen

Grimsleden

Herculums spiral

Östra Lorenzien

Järngryte

Skaarholm

Västra Lorenzien

Vildsvine

Bonzabergen

Vindholt

Stenhimlas östport

Brännberg

Stenhimlas sydport

Storforsa

Vattnaväktarna

Valucien

0 5 10 15 mil

*Lyckan står den djärve bi

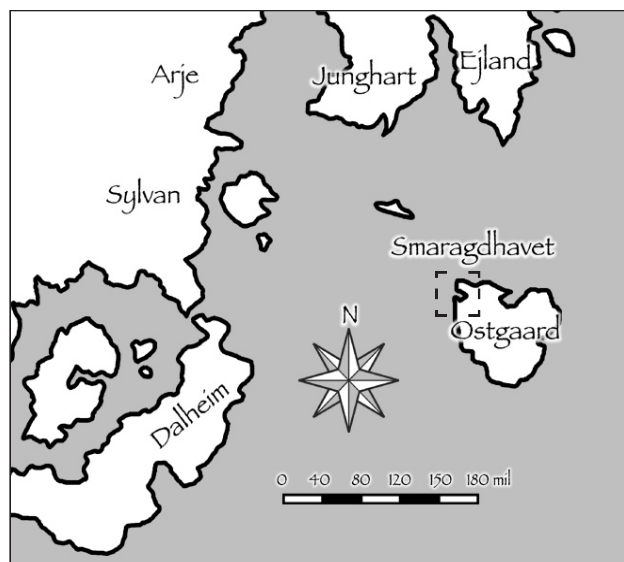
Förord

Att skriva äventyr till ett rollspel där någon annan är upphovsman är inte det lättaste. För eller senare släpps nämligen en produkt som mer eller mindre raserar de platser och händelseförlopp man själv med största precision försökt integrera i den officiella spelvärden. Visst blev vi på Medusa Games ledsna och besvikna när varken Lorenzien eller Soltemplet i Kardiff fanns att beskåda i den officiella trudvangkartan som publicerades i Jorges bestiarium men istället för att genast lägga ned vår verksamhet och aldrig röra en åttasidig tärning igen bestämde vi oss för att på säkert avstånd från det officiella Trudvang fly vår berättelse till en större ö som aldrig kartlades av ovan nämnde Jorge Gronfjard. Ön, som fick namnet Ostgaard, är belägen 650 sjömil söder om Ejlands kuster och är likt det Trudvang vi redan känner till fylld av gåtfulla platser och blodtörstiga bestar. Skriften du nu håller i din hand (eller läser på din skärm) utgör den första beskrivningen av denna mystiska ö och behandlar det fruktade landet Västra Lorenzien. Välkommen att uppleva Ostgaards fasor och skönhet.

Medusa Games, augusti 2003

Historia

Det var för 2000 årstider sedan som de första kolonisatörerna kom till Ostgaard. Det hade varit svåra tider hemma i det gamla Osthem. Skördarna hade slagit fel under många år och de södra länderna härjades av både missdådare och pirater. Klanfurstar och sköldjarlar förberedde sig på både krig och ringtåg mot trollen i Trollbergen. Det var i denna stund som Storme visade sin godhet. Han hade välsignat folket med ett upptäckandet av ett nytt land. Det nya landet döptes till Ostgaard och låg cirka 650 sjömil söder om Ejland. Ryktet spred sig som en löpeld om ett paradis i söder där åkermarken var god, skogarna orörda och guldklimpar glimmade i älvarna. Det tog inte lång tid innan de första expeditionerna till detta förlovade land seglade söderut över det gröna Smaragdhavet.

De första landstigningarna skedde på det land som senare skulle få namnet Västra Lorenzien. Snabbt började små byar att växa upp kring den norra kusten under olika klanfurstars inflytande. Dock stod det snabbt klart att Ostgaard inte var något paradis. Jorden var förvisso god men fanns inte i överflöd och några guldklimpar glimmade inte i älvarna. Ett mindre väderbitet folk hade nog lämnat ön men denna tanke slog aldrig de nytillkomna stormländarna. Sakta men säkert växte befolkningen och nya kolonier upprättades allt mer söderut. Det var då man stötte på de första kentaurerna, ett besynnerlig folkslag. Ett folk som hade överkropp som en människa och underkropp som en häst. Det tog inte lång tid innan relationerna mellan människa och hästmänniska knakade i fogarna och det första kentaurkriget bröt ut. Till en början gick det bra för kentaurerna eftersom de till antalet var vida överlägsna och deras tunga kavalleri härjade vilt under många år i människornas områden. Klanfurstarna kunde av olika anledningar inte ena sig och det såg mörkt ut för stormländarna.

Det var i denna desperata tid som Lorenz Järngryte steg in i handlingen. Hans stora klan hade nyligen utvandrat till Ostgaard och inga hästmänniskor skulle hindra honom från att ta det nya landet i besittning. Snabbt lyckades Lorenz att ena de tre största klanerna under hans fana och stolt marscherade de söderut. När Lorenz spanare meddelade honom att en jättehär av kentaurer hade samlats förstod han att det var vinna eller dö som gällde. Genom en snillrik plan lurades kentaurerna upp i Bonzabergen och i en smal passage anföll Lorenz med hela sin här. Kantaurerna som inte kunde utnyttja sitt tunga kavalleri i bergen led ett fruktansvärt nederlag. Den överlevande spillran av kentaurhären jagades långt österut in i en skog som från denna stund kallades Kentaurskogen.

Efter denna storslagna seger utnämnde sig Lorenz Järngryte till kung över allt land norr om älven Storforsa. Han döpte landet efter sig själv till Lorenzien. Många var det dock som grymtade mot denna överhöghet och snart flyttade många klaner sina boningar söder om Storforsa och bildade så småningom länderna Valucien, Traskien och Trojkia. Dessa länder skulle dock länge vara svaga i jämförelse med det Lorenzien som växte fram under kung Lorenz I.

När kung Lorenz I dog ärvde hans äldste son Kung Lorenz II kronan. Han blev en kung känd för sin vishet och sitt affärssinne. Under hans ledning skapades det ett heligt förbund mellan människor, kentaurer, alver och dvärgar. Detta förbunds största uppgift vara att hålla fred mellan de olika

raserna och att säkra olika handelskontrakt. Förbundet träffades en gång om året på neutral mark långt söderut i den lilla Haldorskogen som än idag bär spår av förbundet. I över 800 årstider den rasöverskridande pakten förbund tills kentaurernas ledare Oblek Visselljunga som förspråkade kentaurisk överhöghet genom snillrika planer och lumpna påhopp till sist kunde splittra rådet. Ett nytt blodigt krig bröt ut där människorna stred mot kentaurerna och alverna stred mot dvärgarna. Kriget mellan människorna och kentaurerna slutade först efter 120 långa årstider och återigen blev det ett svidande nederlag för kentaurerna. Alverna och dvärgarna har också slutat kriga men om något egentligt fredsavtal har slutits är det ingen som vet.

En av kung Lorenz I många efterföljare var kung Akaron II som var starkt troende och lät uppföra många helgedomar till Stormes ära. Nu ville det sig inte bättre än att fisken sinade i Smaragdhavet kring Lorenzien. Stora havsdrakar härjade kring kusterna och gjorde dem till osäkert land. Folket fruktade att de hade dragit på sig Stormes vrede av en eller annan anledning. Under denna period började också nidendomsgavlianen (prästen) Migall från landet Sylvan att predika i landet. Eftersom det var svåra tider började fattiga och fiskare att lyssna på den vise Migall som uppmärksammades var han än drog fram. När så också missväxt drabbade landet började många av bönderna i östra delarna av Lorenzien att tvivla på Stormes godhet.

Gerbanis högsta ledare i landet silverbrycken Reinholt Renbade såg med oblida ögon på hur Migall vann över den ena anhängaren efter den andra. Till slut var måttet råget och Reinholt begav sig till kung Akaron II och förklarade att krig måste startas mot nidendomen och att alla som följde den läran var kättare. Det tog inte lång tid för Akaron att befalla full mobilisering mot nidendomen. När ryktet nådde Migalls öron att en här av järnhandsriddare och kungliga legionärer var på mot östra Lorenzien lät han samla ihop alla bönder som kunde bära vapen. De nyblivna nidendomarna gick man ur huse och var till antalet tre gånger så många som gerbanishären.

De båda sidorna möttes på ett fält i närheten av Kirkafall (i nuvarande Östra Lorenzien). Slaget blev långt och blodigt. Kung Akaron II som stred tappert med sina trupper träffades av en fientlig pil i ögat och omkom. Trots att kungen dog stred de båda arméerna vidare till sena kvällen då de båda var tvungna att retirera på grund av nattmörkret. Det skulle visa sig att de båda sidorna hade lidit fruktansvärda förluster och slaget förklarades oavgjort ty varken gerbanis eller nidendomen kunde erkänna sig själva som segrare. Utgången av slaget blev dock att gerbanis tappade makten i östra Lorenzien eftersom man inte hade tillräckligt med trupper för att hålla kvar makten i området. Samtidigt kunde inte nidendomen organisera en invasion mot gerbanis starkare områden i västra Lorenzien. Sedan den dagen har det en gång så mäktiga landet varit delat i två, Västra Lorenzien med sin kung och Östra Lorenzien med sitt gavlianska råd.

Året efter slaget vid Kirkafall försvann havsdrakarna under mystiska omständigheter. Vissa sa att drakarna drog vidare till andra områden medan andra påstod att Storme till slut hade visat nåd och slukat dem i havet. Hur det än var fylldes återigen fiskarnas nät med stora fiskar när de drog ut till havs med sina nät. Trots att fisken har återvänt är det långt ifrån lungt i de båda länderna. Med några års mellanrum blossar småkrig upp men hitintills har varje invasionsförsök misslyckats. Nu på senare tid har dock västra Lorenziens kung Leopold IV börjat mobilisera stora mängder legionärer och soldater och Östra Lorenzien fruktar ett nytt storkrig.

Västra Lorenzien är idag Ostgaards starkaste nation. Trots att kalla vindar blåser in över landet och att det ofta regnar är det hit de flesta invandrarna från fastlandet kommer. Efter klanernas enande under kung Lorenz I:s ledning har landets makt och inflytande ökat. När den nuvarande kungen Leopold IV ärvde kronan efter sin far kung Akaron IV var det många som drog en lättnadets suck. Även om den gamle kung Akaron höll landet borta från krig så pressade han sitt folk hårt med höga skatter och stränga lagar. Kung Leopold blev snabbt en älskad kung. Han byggde upp landets fiskeflotta och inledde stora affärer med dvärgarna i Stenhimla. Alla i landet förutom ett litet antal missnöjda adelsmän kunde svära på att Leopold var landet största konung sedan kung Lorenz I:s dagar.

Men allt i det välmående landet skulle ändras. För befolkningen verkade det som kung Leopold blivit galen över en natt. Kungen lät införa nya hårda lagar, skattetrycket tredubblades och armén började rekrytera tvivelaktiga män. Den tidigare så gode kung Leopold själv har också förändrats. Han är nu en fruktad man vars impulsiva vredesutbrott mer än en gång har fått stupemännen i arbete. Hans nya temperament har också fått dvärgarna att sluta med all handel med Västra Lorenzien och tvingat kronprinsessan Iodine i landsflykt. För att hindra att samma sak händer med Iodines syskon Lavinia och Akaron håller han nu dessa som fångar i det kungliga palatset. Allt detta har fått upprorstankar att spridas i landet men hittills har Kung Leopolds fruktade legionärer krossat allt motstånd och eftersom rekryteringen till armén fortsätter är det få i landet som tvivlar. Kung Leopold rustar för krig men mot vem och varför?

Järngryte

»När jag landsteg i Järngrytes hamn för första gången tackade jag Storme för att han visat mig nåden att än en gång få stå med fast mark under mina fötter. Under en veckas tid hade den uppretade guden av någon anledning skickat enorma vågor mot vårt lilla fartyg som om han ville dränka

oss i havet. Efter avstigningen spatserade jag runt i staden och förundrades över stadens storlek och de människor jag mötte. Husen stod på fast grund, människorna var trevliga och handeln blomstrade som aldrig förr. I skönhet kunde Järngryte mäta sig med vilken stad som helst hemma i Osthem.«

Järngryte är Västra Lorenziens huvudstad. Härifrån styr kungamakten allt som har med landet att göra. Staden har nästan 10.000 invånare och är den största staden på hela Ostgaard. Hit kommer varje vecka nyanlända från Osthem och Stormehansan har stora intressen i staden. Handeln är livlig kring hamnen och på de olika marknadsplatserna runt om i staden. Runt hela staden finns en tio meter hög stenmur med befästa torn med cirka 50 stegs mellanrum. Kung Leopold IV själv bor i en stor borg i närheten av hamnen. Borgen är byggd som en pentagon med ett torn i varje hörn och i ett av dessa torn sägs det att prinsessan Lavinia och prins Akaron hålls fångna. Hans banér ”Den ylande ulven” kan man se hänga från borgens alla torn.

Förutom borgen och hamnen är amfiteatern stadens mest besökta plats. Här hålls varje helg våldsamma gladiatorspel där de tappraste och bästa vigmännen tjänar stora pengar. Ofta kan man se kungen själv sitta på läktaren och hånskrattande beskåda det blodiga skådespelet.

Stadens hird består enbart av kung Leopolds legionärer. Dessa hårdföra krigare ser till att lag och ordning upprätthålls i staden. Få är de som vågar säga emot en legionär.

Tistelnäs

Högt uppe på en klippa som reser sig som en spjutspets från marken ligger Tistelnäs eller ”Den bistra utposten” som staden brukar kallas i dagligt tal. Här är vädret alltid bistert och stora vågor slår ständigt mot klipporna. Trots sitt oroliga läge har här en stad uppförts under stor möda. Staden som är Ostgaards nordligaste bebyggelse är också den första stad som anlades när de första kolonisatörerna kom till ön. Klippans höga läge gör staden i stort sett ointaglig även om staden bara vaktas av en mindre hird. Staden har en liten befolkning, bara omkring 1.500 invånare men i orostider mångdubblas den när den omkringboende befolkningen söker skydd bakom Tistelnäs höga murar. Dessa orostider brukar infalla när minoxarna från Minoxskogen ger sig ut på plundringståg. Annars är det få som stannar särskilt länge i staden. Stadens herre Odleif Knarre är en före detta handelsman som på ålderns höst tagit på sig ansvaret för staden. Många är det som skulle vilja bli av med Odleif men han har blivit utnämnd av kung Leopold själv och hans ord är det ingen som trotsar.

Tistelnäs

Skaarholm

I Skaarholm ligger gerbanis enda krigarkloster på Osthem. Med sitt nära läge till huvudstaden Järngryte kan klostrets tempelherre Tororm Långe lätt rekrytera nya elever i gerbanis tjänst. I Skaarholm finns det tjugo duktiga instruktörer som tränar allt från 50-100 elever i olika åldersgrupper. Den långa utbildningen tar tio år för en elev att genomföra och många är det som inte når ända fram. Dessutom brukar det också alltid finnas mellan 20-30 fullvärdiga tempelkrigare (Jaarnbrotir) i Skaarholm. Vissa av dem tjänstgör som livvakt åt Tororm medan andra bara är där och läker sina sår efter att ha utfört något heligt uppdrag i gerbanis tjänst.

Klostret består av ett tiotal mindre byggnader samt ett torn där den beryktade Stormesalen finns. Omkring byggnaderna finns det olika övningsfält där eleverna tränas i allt från bågskytte till strid till häst.

Brännberg

Västra Lorenziens sydligaste stad heter Brännberg. Efter slaget vid Kirkafall växte staden och dess försvarsverk fort eftersom staden ligger nära både Östra Lorenzien och Valucien. Staden har två stycken murar. En yttre tolv meter hög tegelmur som fungerar som ett första försvar mot staden. Skulle någon inkräktare ta sig över den yttre muren retirerar försvarna in bakom den inre muren som är hela tjugo meter hög. Många välskötta torn finns på de båda murarna och varje mur har bara en port. Dessa portar är placerade i motsatt riktning för att göra ett anfall mot staden så svårt som möjligt. Staden kontrolleras av kung Leopolds kusin Hjalkar Hornkrok. Han har hitintills visat sig vara totalt lojal mot kung Leopold men envisa rykten gör gällande att Hjalkar planerar att göra en stadskupp eftersom kungligt blod rinner i hans ådror. I staden finns en mycket stark styrka som när som helst kan dra ut i krig. Hela 1.000 legionärer och 3.000 vanliga hirdar utgör ett mycket stort hot mot både Östra Lorenzien och Valucien.

Vindholt

Vindholt är centralt placerat i landet. Härifrån gjordes förr i tiden många affärer med dvärgarna i Stenhimla. Dvärgarna forslade mycket järn och koppar till staden som i gengäld transporterade timmer från skogen Vildsvine till dvärgarna.
Idag är Vindholt långt ifrån den metropol den en gång var. Fortfarande har staden många besökare eftersom den ligger efter Grimsleden men någon större vikt vid staden är det få som lägger. Stadens ledare Bjarni Drakojje är en försiktig man med stark tro. För att säkra sig själv om en plats vid Stormes sida har Bjarni påbörjat bygget av en mycket stor helgedom till gudens ära. Silverbrycken Hroald Volksvarte har låtit meddela att när bygget står färdigt i all sin prakt kommer en av de ursprungliga 28 apokryferna att placeras här. Detta är det dock få av de gerbanistroende som tror på.
Staden består mestadels av tvåvåningshus i trä men ett och annat stenhus där rikare bor kan man även finna. Runt staden finns en låg stenmur med tillhörande vallgrav. Vallgraven är hela trettio meter bred och minst lika djup. I vallgraven har dessutom rovfiskar placerats ut och detta gör vattnet i vallgraven till en otrevlig plats att befinna sig i.

Grimsleden

Från Tistelnäs i norr till staden Kardiff i Valucien går Grimsleden. En urgammal väg genom det lorenziska landskapet som binder samman riket från norr till söder. Leden är på långa ställen stenlagd men här och där består den bara av packad jord. Dessa partier blir under regnperioder mycket arbetsamma att passera och kung Leopolds chefsarkitekt funderar på att stensätta dem så att landets härar snabbt kan ta sig från den ena sidan av landet till den andra. Grimsleden är uppkallad efter Askell af Grimme. En man som red med Lorenz Järngryte och gjorde många stordåd i landet.

Minoxskogen

Långt i norr ligger Minoxskogen. En urgammal skog som en gång var betydligt större. På den gamla tiden var skogshuggarna många kring skogen men idag undviker de flesta skogen till varje pris. Detta beroende på att ett tiotal vildsinta minoxstammar bor i skogen. Dessa stammar tillåter inte att någon utomstående sätter sin fot i skogen. En av de starkaste stammarna leds av minoxen Klyvgrimme som ofta leder sin stam på plundringståg i trakterna kring Tistelnäs. Minoxerna håller sig oftast till sin skog men ibland kan man dock se tillfångatagna minoxer kämpa för sina liv på amfiteatern i Järngryte.

Vildsvine

I det gamla Lorenzien var Vildsvine en stor skog i de centrala delarna av landet. Idag bildar skogen en naturlig gräns mellan Västra och Östra Lorenzien. Många skogshuggarläger finns runt skogen och tillsammans med dem bor många vildsvinsjägare. Långt in i skogen är det dock ingen som beger sig. Det sägs att en urgammal ondska härskar i skogens mitt och många är historierna om försvunna kamrater som gått för långt in i skogen hos vildsvinsjägarna.

Storforsa

Västra Lorenziens södra gräns utgörs av älven Storforsa. Vattnet i Storforsa rinner lungt från Kentaurskogen i öster genom Bonzbergen till Smaragdhavet i väster. Dock är Storforsa både vild och farlig på många ställen i Bonzabergen. Den äventyrssugne kan paddla ända bort till dvärgarnas rike Stenhimla men detta är det få som gör frivilligt. Storforsa används ofta av olika timmerlag som fraktar virke från Kentaurskogen till olika timmerbruk och ibland även till dvärgarna i Stenhimla.

Bonzabergen

Bonzabergen är en fruktad bergskedja som sträcker sig efter Ostgaards västkust. Dess vindpinade toppar reser sig tusentals meter upp mot himlen och få är de som vågat sig upp på dessa höjder. I Bonzabergen lever det många trollraser och andra varelser. Dessa håller främst till vid de östra sluttningarna och i dalgångarna. Trollen försöker också ta sig in i Stenhimla där dvärgarna bor. Hitintills har de dock inte varit speciellt framgångsrika.

Stenhimla

Stenhimla är dvärgarnas enda kända fäste i Ostgaard. Djupt under Bonzabergen har dvärgarna sina salar och härifrån styr deras ledare Zokovird den grove sitt rike med järnhand. Zokovird är mycket besviken på kung Leopold för de hårda ord han uttalade mot dvärgarna som förstörde deras gemensamma handel. Zokovird känner sig faktiskt så förgrymmad på kung Leopold att han funderar på samla sina trupper och marschera rakt mot Järngryte.
Stenhimla har två kända ingångar. En är belägen på de östra sluttningarna inte långt ifrån staden Vindholt. En annan ingång finns i sydlig riktning vid älven Storforsa. Via älven köper dvärgarna timmer av de timmerlag som bor i Valucien.

Trudvangs tolv underverk

Runt om i Ostgaard finns det tecken på att det en gång i tiden levde en mycket framgångsrik kultur på ön. Vilka dessa var är det ingen som vet men ruinerna efter deras civilisation vittnar fortfarande om deras storhet. Förutom ruinerna finns det också tolv stycken mystiska platser där arkitekturen har överlevt tiden tand. Dessa tolv platser som alla är storslagna i sin utformning kallas stolt av Ostgaardarna för Trudvangs tolv underverk även om Ostgaards tolv underverk vore sannare. De flesta av dessa underverk har de nya länderna tagit i besittning och använder för sina egna syften, varav Soltemp-

let i Kardiff är ett utmärkt exempel på detta. Ett seglivat rykte gör gällande att de tolv underverken tillsammans är nyckeln till ett mysterium. Vad detta mysterium är finns det lika många teorier som människor. Många äventyrare ser det som sitt livsmål att besöka Trudvangs tolv underverk och lösa dess mysterium. I Västra Lorenzien finns två av dessa tolv underverk, Herculums spiral och Vattnaväktarna.

Herculums spiral

I nordöstra delen av Västra Lorenzien finns det ett öppet fält där en stor bäck flyter fram och bildar en sjö. I mitten av sjön finns en ö med en mystisk stenbyggnad som kallas för Herculums spiral. Stenbyggnaden liknar en pyramid men är åttakantig till formen och har en spiralformad väg efter byggnadens kanter som leder upp på en platå. Byggnaden är inte mer än 30 meter hög men går man spiralvägen får man gå över tusen meter. Varje år hålls här en tävling som går ut på att man skall knuffa upp en stor rund sten till toppen av spiralen. Den som gör det snabbast vinner. Många är det som tar ut sig för fort under denna tävling och knäcker sig innan man ens hunnit halvvägs. Visa män och kvinnor påstår att Herculums spiral en gång i tiden varit skådeplats för hädiska offerriter.

Vattnaväktarna

Inte långt upp efter Storforsa vid Stenhimlas sydport står två stycken jättelika statyer på varsin sida av älven. Den högra av statyerna föreställer en kung med sin krona. I händerna håller han ett mäktigt tvåhandssvärd och han spanar strängt ut över älven. Han kallas för ”Den rättvise”. Den vänstra av statyerna föreställer en krigare med ett kraftigt skägg iklädd hjälm och brynja. I händerna håller han en tvåhandsyxa och ler bistert mot älven. Han kallas för ”Den starke”. Dessa två statyer kallas för vattnaväktarna och dess skönhet får även dvärgarnas hantverk att blekna. I tusentals årstider har de 50 meter höga stenstatyerna motstått Storforsas kraftiga strömmar och kommer nog att göra det i tusentals årstider till.

Kung Leopolds Legionärer

För alla i de norra delarna av Ostgaard står det sedan länge klart att kung Leopold rustar för krig. Han har låtit rekrytera stora skaror hirdmän till sin armé. De bästa av dessa hirdmän (cirka en av fem) får extra träning, bättre utrustning och bättre vapen. Denna extra träning tar cirka tre månader att genomgå men efteråt kan man kalla sig legionär. Bara de mest hårdföra kan bli legionär och de fruktar ingen fiende. Det händer ibland att legionärer helt på eget bevåg rider in i andra länder för att värva soldater eller vara sprida kaos och fruktan. Många fattiga i Västra Lorenzien drömmer om ett liv som legionär. Bort från fattigdomen till ett liv i ära och berömmelse.

Högtider och traditioner

Precis som alla andra länder har Västra Lorenzien sina egna högtider och evenemang. De flesta av dessa seder är totalt inhemska och många från Osthem finner dem både märkvärdiga och osmakliga.

Skäggbräcke

När Lorenz Järngryte för första gången steg i land på Ostgaards kuster berättas det att han inför sina mannar lät raka av sitt stolta och yviga skägg. Männen lär ha förundrats över den märkliga handlingen men han lugnade dem med att förklara rakningen som symbolisk. Det rakade skägget markerade slutet på den gamla tiden och han var nu en ny man fri från tidigare syndahandlingar. Männen förstod genast innebörden av det fallna skägget och följde ivrigt sin herres verk. Med stolt framtidstro var de nu nya män beredda att lägga det främmande landet framför sina fötter.

Den märkliga traditionen levde vidare och kallas numera för Skäggbräcke. Under denna speciella högtidsdag rakar de lorenziska männen av sig sina skägg och tar därmed emot en form av gudomlig välsignelse. Alla gamla synder är nu förlåtna och man ges en chans att bli en bättre människa. Dagarna efter Skäggbräcke beter sig således männen i Lorenzien närmast som fromma lamm. Man begränsar sina dryckesvanor, är ovanligt snäll mot sin fru, besöker släktingar man vanligtvis skyr som pesten och kanske till och med tillverkar någon leksak åt sina barn. Detta mycket ovanliga tillstånd för lorenziska män medför dock att dagarna innan Skäggbräcke är fyllda av osunt leverne i alla de slag för att omställningen skall vara mindre smärtsam att genomgå. Förändringen varar sällan länge och den Nye mannen brukar efter några dagar återgå till det invanda levnadsmönstret med fyllebröt, nidingsnyp och tveskeppor. Det är ju snart Skäggbräcke igen.

Lodurdagarna

»Redan från tre fjärdingars håll kunde vi höra gladlynt musik från den lilla fiskebyn och jag tittade frågande på min färdkamrat. Under vår närapå två årstider långa vandring hade vi väl aldrig mötts av sådana behagliga toner i detta annars så allvarstyngda land. Fredhalt gav mig en menande blick och ett knipslugt leende. Det räckte för att jag skulle förstå; sista dagen av vår resa till Smärgelgrund hade tursamt nog infallit under Lodurdagarna. Jag skrattade. Här skulle festas.«

När solen står som högst under sommarhalvåret infaller Västra Lorenziens mest efterlängtade högtid; Lodurdagarna. Denna högtid firas för att hedra minnet av gerbanisprästen Lodur den Härlige vars visdom och härlighet var vida beryktad. Trots att det var tiotalet mansåldrar sedan han

gick bort talar man om honom och de mässor han höll med samma andakt och målande beskrivningar som om han fortfarande vore vid liv.
Lodurdagarna firar man i dagarna sju och förutom att under glada former äta och dricka så mycket som möjligt är högtiden också en tid för giftermål. Sällskap från när och fjärran reser in till de större städerna för att deltaga i Lodurdagarna i hopp om att kunna hitta passande gemåler till sina döttrar och söner. Trots att ungdomarna ges mycket tid till att lära känna varandra på egen hand under festligheterna är det i huvudsak föräldrar och klanfurstar som bestämmer vilka unga tu som skall ingå giftermål.
När den tredje Lodurdagen når sitt slut infaller vad som i folkmun vanligtvis brukar kallas jungfruvakan eller Lodurnatten. Då beger sig de giftaslystna jungfrurna långt ut i skogen där de dansar och utför urgamla riter runt en stor eld för att fira intåget i äktenskapet. Ceremonin varar hela natten och när de sedan somnar tidigt i gryningen skall de enligt sägnen drömma om den man de skall komma att äkta. De få män som varit djärva nog att i smyg bevittna en jungruvaka brukar beskriva den som förstummande skön och många är de skalder som försökt beskriva dess skönhet i sin lyrik.

Gäcka galen

Barndomen i Västra Lorenzien betraktas mer eller mindre endast förunnad spädbarn. Så fort ett barn lär sig gå förväntas det uppträda som en vuxen och hjälpa sina föräldrar i deras dagliga arbete. Lekar och spel anses vara något för gycklarsällskap och inte lämpat för unga män och kvinnor.
En märklig tradition, utan känd härkomst, påbjuder dock att barnet under sina tolv första levnadsår vid tre tillfällen skall tillåtas att Gäcka galen. Denna sed innebär att barnet under en dag tillåtes göra vad helst bus och gäck som faller det in utan tillrättaviselser eller vuxnas ingripande. Ofta rör det sig om ganska harmlösa busstreck men ibland händer det att barn ställt till sådan gäck att stora egendomar satts i brand. Vid sådana tillfällen påbjuder dock traditionen att barnet får straffas när dagen är slut och vetskapen om detta brukar hålla även de vildsintaste illbattingarna i styr.
I större samhällen brukar föräldrar vanligtvis försöka samordna Gäcka galen-tillfällena för att på så sätt begränsa galenskaperna till vissa speciella dagar. Då är det också vanligt att flertalet vuxna tillfälligt lämnar samhället för att söka lugn och ro på annan ort. Den kände legendsökaren och sagoberättaren Loke Appeltoft lär ha bevittnat ett samordnat Gäcka galen och beskriver händelsen som att skogens alla småtroll och demoner samlats i byn för att dansa själen ur man- och kvinnofolk.

En av kung Leopolds döttrar betraktar förfärat sin fader under en våldsam batalj i amfiteatern.

Vigmännens blotaspel

»Samma morgon som vi anlände till Järngryte visste jag att idag var det segra eller dö som gällde. De bistra vigmännen som mötte mig i förrummet till arenan nickade artigt men i deras ögon var jag både en fiende och allierad. Min första kamp skulle bli mot en vigman från Fynhem som hette Rukor. Han hade stora muskler och stred med en mäktig tvåhandsyxa. När vi möttes i mitten av arenan nickade vi åt varandra och vilda skrik hördes från publiken. Jag visste inte mycket om Rukor och hans taktik men en sak visste jag säkert, här skulle snart blodet flöda.«

Sedan kung Leopold blev "galen" har han låtit införa en nygammal sedvänja, Vigmännens blotaspel. Detta skådespel håller på en hel vecka då hela Ostgaards bästa vigmän drabbas samman i dödlig kamp. Även vigmän från Osthem och Mittland har ställt upp i dessa spel för att vinna ära och rikedom. Spelen hålls varje år i slutet av sommaren och lockar åskådare från hela Ostgaard. På Järngrytes amfiteater kämpar vigmännen mot vilda djur, hemska monster och andra vigmän. Vissa strider kämpar vigmännen själva och vissa i par. Mot större monster kan det vara upp till tolv vigmän som ställer upp på samma sida. En vigman är med i spelen tills han antingen har gett upp, blivit så skadad att han inte kan fortsätta eller tills han har dött. Till sist finns det bara två vigmän kvar som då gör upp i en final. Segraren från denna final vinner så mycket guld att han aldrig mer behöver arbeta i sitt liv. Dessutom brukar även en stor lantegendom ingå i vinsten. Det är dock inte bara segraren som får guld utan även alla andra vigmän som vunnit en kamp. Desto fler kamper som en enskild vigman har vunnit desto mer guld.
Under de olika kamperna är det fullsatt på läktarna och under vadslagningen som pågår ruineras vissa och berikas andra. Dessa vadslagningar har också en otäck baksida för förlorarna för de som inte kan betala sina spelskulder

måste själva ge sig ut på arenans blodiga golv och vinna guldet de är skyldiga. Mer än en gång har feta köpmän i full stidsutrustning lockat publiken till gapskratt.

Nytt yrke

Med spelledarens goda vilja kan en spelare som är intresserad av att skapa en riktigt svårspelad rollperson använda sig av ett nytt yrke specifikt för Västra Lorenzien. Givetvis rör det sig om chansen att spela en av kung Leopolds fruktade legionärer.

Legionär (Krigaryrke)

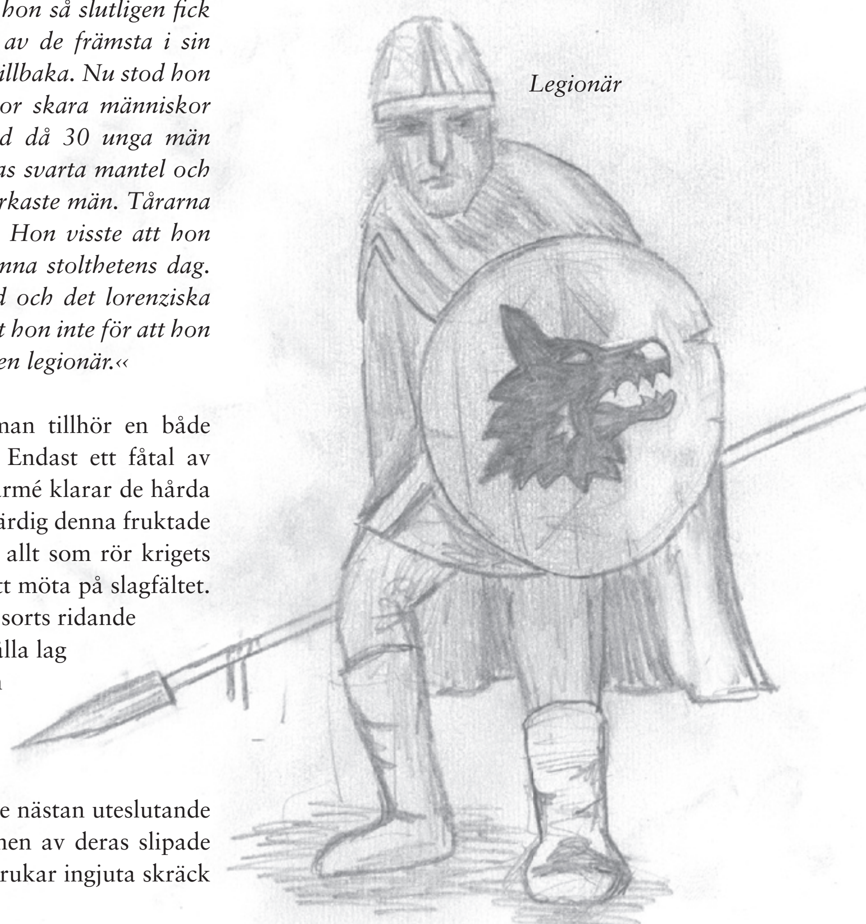
»Det var med stolthet i bröstet som hon gick in på borggården för att bevittna den stund då hennes son skulle upptagas bland Lorenziens främsta; legionärerna. Tiden i träningslägret hade varit både lång och hård och många gånger hade hon oroligt suttit hemma vid brasan och väntat att ta emot hans trötta och sargade kropp. Flertalet av hennes väninnor hade söner som inte mäktat med vägen till legionärskapet men när hon fått bud om att han klarat både Varggrytet och Tistelnatten förstod hon att legionärernas stolta mantel inte var långt borta. När hon så slutligen fick höra att han utfört Varblotet som en av de främsta i sin grupp kunde hon knappt hålla tårarna tillbaka. Nu stod hon alltså inne på borggården bland en stor skara människor och alla skulle de bevittna den högtid då 30 unga män stod i begrepp att mottaga legionärernas svarta mantel och därmed ingå i skaran av konungens starkaste män. Tårarna rann nedför hennes väderbitna kinder. Hon visste att hon aldrig mer skulle få se honom efter denna stolthetens dag. Hennes son tillhörde nu kung Leopold och det lorenziska folket. Som så många andra mödrar grät hon inte för att hon förlorat en son utan för att hon vunnit en legionär.«

Att bära titeln legionär innebär att man tillhör en både fruktad och eftersträvandsvärd skara. Endast ett fåtal av de män som tillhör Västra Lorenziens armé klarar de hårda inträdesproven som krävs för att vara värdig denna fruktade elitstyrka. En legionär är hårt skolad i allt som rör krigets konst och således en fasansfull fiende att möta på slagfältet. I fredstid fungerar legionärerna som en sorts ridande feodalherrar som förutom att upprätthålla lag och ordning driver in skattemynt till sin herre kung Leopold. De sänds ofta iväg till intilliggande länder för att med både löften och våld värva nya soldater till armén. I krigstid används de nästan uteslutande som stridande förband då kombinationen av deras slipade svärd och den ökända svarta manteln brukar ingjuta skräck i den mest hårdföre fienden.

För att en spelare skall tillåtas skapa en legionär som rollperson krävs en bra bakgrund till varför denne ingår i den övriga gruppen av rollpersoner. Kanske är legionären utsänd av kung Leopold för att i hemlighet infiltrera en grupp äventyrare som är på jakt efter ett magiskt svärd. Legionären kanske istället har tröttnat på det hårda livet som soldat i Västra Lorenzien och deserterat och lever nu sitt liv på ständig flykt under sin forne konungs vrede. Ett annat intressant uppslag är att hela gruppen består av legionärer som sänds ut på diverse ”elaka” uppdrag såsom kväsandet av bondeuppror och infångandet av landsförrädare i en kampanj som sträcker sig över flera år.

Kärnfärdigheter: Sköldteknik (en valfri), Taktik, Vapenteknik (ett valfritt närstridsvapen)

Yrkesfärdigheter: Förhörsteknik, Hoppa, Kroppsbyggnad, Rida, Rustningsteknik (upp till och med FV 6), Slagsmål, Spåra, Vapenteknik (ett valfritt närstridsvapen)

Legionär